

Interpelacja nr 3783

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie nowelizacji ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych

Zgłaszający: Andrzej Matusiewicz

Data wpływu: 31-05-2016

Ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych z dnia 3 lutego 1995 r. (t.j. Dz.U. 2004, nr 121, poz. 1266) w art. 7 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 dopuszczała przeznaczenie gruntów rolnych, stanowiących użytki rolne klas I-III na cele nierolnicze i nieleśne, po uzyskaniu zgody właściwego ministra ds. rozwoju wsi, jeżeli ich zwarty obszar projektowany do takiego przeznaczenia przekraczał 0,5 ha. Zmiana przeznaczenia dokonywała się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Nowelizacja ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych z dnia 25 kwietnia 2013 r. (Dz.U.2013, poz. 503), a w szczególności zmiana art. 7 ust. 2 pkt 1, powodująca skreślenie z zapisu ustawy słów o treści: „jeżeli ich zwarty obszar projektowany do takiego przeznaczenia przekraczał 0,5 ha”, wprowadzona w życie z dniem 25 maja 2013 r. spowodowała znaczne ograniczenia w rozwoju budownictwa na terenach wiejskich.

Zapisy tej noweli z 2013 r., bez względu na planowaną powierzchnię, przeznaczenie na cele nierolnicze i nieleśne gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I-III wymagały uzyskania zgody ministra właściwego ds. rozwoju wsi i dokonania zmian w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Wprowadzona zmiana w tym zakresie spowodowała, że dla gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klasy I-III, poza granicami administracyjnymi miast, nie można ustalać warunków zabudowy w trybie administracyjnym, tj. decyzji o warunkach zabudowy, jak również ustalać lokalizacji inwestycji celu publicznego dla przeznaczenia tych gruntów pod drogi publiczne, obiekty ochrony zdrowia, obiekty sportowe, przedszkola, szkoły, budynki mieszkalne jednorodzinne, itp.

W związku z powyższym inwestorzy planujący zabudowę gruntów rolnych klasy I-III na terenach wiejskich są zmuszeni do składania wniosków do rad gmin o przystąpienie do opracowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, gdzie podczas procedury opracowania planu gmina występuje o uzyskanie zgody właściwego ministra rolnictwa na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych klasy I-III na cele nierolnicze.

Skomplikowana i kosztowna procedura formalno-prawna opracowania planów miejscowych wydłużyła znacznie procesy przygotowania inwestycji.

Zatem ograniczenie wynikające z ustawy z dnia 25 kwietnia 2013 r. w sposób szczególnie dotkliwy traktuje gminy wiejskie, hamując rozwój budownictwa na terenie gminy, w tym zabudowy mieszkaniowej, usługowej, czy produkcyjnej.

Na terenie województwa podkarpackiego występują gminy, w których użytki rolne klas I-III stanowią ponad 85% ogólnej powierzchni gruntów rolnych, a obowiązujące miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego obejmują obszary, które stanowią do 1% powierzchni powiatu.

W związku z powyższym prawie każda planowana lokalizacja inwestycji na tzw. gruntach chronionych, wymaga opracowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Do 2003 r. wszystkie gminy w kraju miały opracowane miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego, w których m.in. były oznaczone tereny przeznaczone pod zabudowę. Przedmiotowa zmiana ustawy o ochronie gruntów rolnych spowodowała nie rozwój, lecz stagnację gmin wiejskich.

Kolejna zmiana w dniu 9 września 2015 r. ustawą z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. 2015, poz. 1338) **wprowadzająca tzw. obszar zwartej zabudowy ze względu na zbyt liczne uwarunkowania nie poprawia sytuacji związanej z rozwojem budownictwa na terenach wiejskich, co powoduje znaczne zubożenie gmin wiejskich, wyludnienie terenów wiejskich, odpływ młodych ludzi ze wsi.**

W chwili obecnej dochodzi do sytuacji, gdzie dzieci rolników, nie będące rolnikami, nie mogą wybudować budynku mieszkalnego jednorodzinnego na gruntach klasy I-III, pomimo otrzymania darowizny od rodziców.

W związku z tym spełnienie łącznie warunków określonych w art. 7 ust. 2a ww. ustawy na terenach wiejskich jest wręcz niemożliwe. Niewykonalne jest również spełnienie pojedynczych warunków np. „położenie gruntu w odległości nie większej niż 50 m od drogi publicznej w myśl ustawy o drogach publicznych”. Z uwagi na to, że przeważająca większość dróg w gminach wiejskich jest drogami wewnętrznymi – dojazdowymi do gruntów rolnych i leśnych, a nie publicznymi, mającymi status drogi gminnej.

Obecnie w Sejmie jest procedowana kolejna zmiana ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (druk sejmowy nr 283) zainicjowana przez grupę posłów, ale dotyczy ona tylko wyłączenia przepisów tej ustawy na gruntach rolnych znajdujących się w granicach administracyjnych miast. Projekt ten jest po pierwszym czytaniu w komisjach sejmowych.

Nie odnosi się jednak do terenów wiejskich.

Zwracam się więc z zapytaniem do Pana Ministra, czy resort rolnictwa zamierza podjąć inicjatywę ustawodawczą celem przywrócenia obowiązującej do 25 maja 2013 r. ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, a w szczególności jej art. 7 ust. 2 pkt 1?

Z poważaniem

Andrzej Matusiewicz

Posel na Sejm RP